

Resumé kapitoly *Latinský středověk*

Druhá kapitola v knize E.R. Curtia, *Latinský středověk*, se skládá z 5 podkapitol. Výklad je někdy spíš historiografického rázu a věnuje se spíš důležitým událostem a stěžejním datům.

Kapitola 1 – Dante a antičtí básníci

Hned v úvodu se setkáváme s verši z Dantovy Božské komedie, ve které je nám záhy představena *la bella scuola*, která pro Danta měla nadčasovou autoritu. Zahrnuje tam Homéra, praotce Dantova sestupu do podsvětí, pokračuje Vergiliem, jehož Aeneida byla vzorem Dantova sestupu. Kromě satirika Horatia představuje Ovidia a jeho Proměny – dílo důležité pro pochopení děl latinských básníků, v něm si totiž můžeme románovou formou zopakovat mytologické postavy. Kromě Lucana, který je historickým pramenem pro římskou občanskou válku, představuje ještě Statia a jeho epos *Thebais*. Ten byl ve středověku mimořádně oblíbený. Postavy z něj jsou nám dokonce v *Božské komedii* připomínány.

Podle autora je Dantovo setkání s *la bella scuola* zpečetěním spojení latinské epiky s křesťanským světským básnictvím

Kapitola 2 – Antický a moderní svět

Hovoří o antice a jejím přijetí ve středověku – ten ji přebíral, přetvářel, ochuzoval, zužoval i napodoboval. Jako příklad uvádí autor Villarda de Honnecourte a jeho kresby antických bronzů, ve kterých se ale také projevilo jeho gotické formální citění.

Ve svém výkladu plynule přechází k modernímu světu, který je podle teze Ernsta Troeltsche s antikou hluboce srostlý a prostoupený jejími tradicemi a strukturou státu a práva.

Kapitola 3 – Středověk

Právě tato kapitola měla spíš historiografický charakter. Autor se dlouze věnoval určení letopočtu nebo období, které mělo být předělem mezi antikou a středověkem, dále pojednával o válkách a tehdejší evropské hospodářské situaci. Poté se krátce věnoval upadající římské říši a plynule přešel k osobnostem, které stály na počátku latinské literatury, Aureliem Augustinem počínaje. Přechází k výčtu autorů hlavně 5. a 6. století a jejich přínosům v básnické a prozaické tvorbě. Zmiňuje například Prudentia, prvního křesťanského básníka, Orosia, prvního křesťanského autora světových dějin a také Isidora ze Sevilly, který žil na přelomu 6. a 7. století.

Nakonec zase sklouzává do historie a opět se věnuje se epoše novověku a opakujícím se problémům s určením konce středověku.

Kapitola 4 – Latinský středověk

Zde se věnuje hlavně latině, která díky církvi a latinsky mluvícímu klerikálu nabírala na důležitosti. Hovoří o vlivu latiny na formující se národní jazyky a dokládá její důležitost na autorech, kteří básnili jak italsky, tak latinsky: na Dantovi a Boccacciovi. Stále se zabývá hlavně latinou, kterou rozkvět národních literatur nijak neohrozil, a která se stále držela na výsluní a zůstávala stále živou řečí např. i v administrativě.

Kapitola 5 – Romania

Poslední kapitola pojednává o Románii, souboru zemí, kde se mluví románským jazykem. Věnuje se znovu latině, ke které se národní jazyky obracejí při půjčování slov. Kapitulu uzavírá pojednáním o národních románských literaturách, které se utvářejí, a zároveň poskytují inspiraci jiným národním literaturám. (Například německá píseň *O Nibelunzích* je závislá na francouzských zdrojích.)